

1) Ἀσβέστης 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Κοριλ. Τσολ-
λῖν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Οἶν.): Φρ.
Τυρὶ ἀσβέστι (τυρὸς ἀποβουτυρωμένος καὶ ξηρός). 2)
Ἀσβέστης 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἀθριζόν τοῦ δουξᾶτου - τοῦ
ἀπίτ' μι' ἀξβέδτ' Χαλκιδ.

ἀσβεστιὰ ἡ, ἀσβεστία Εὐβ. (Κύμ.) ἀσβεστιὰ Ἀθῆν.
Α.Κρήτ. καὶ ἀσβεστία Δ.Κρήτ. ἀσβεστὲ Δ.Κρήτ. ἀσβε-
σθιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁσμὴ ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Μόλις μῆς 'ς τὴν κάμαρα
σὲ παίρνει ἡ ἀσβεστία Ἀθῆν. Ἐρρικᾶς τὴν ἀσβεστέ; Δ.Κρήτ.
Ἀσβεστίες μυρίζει Κύμ. Συνών. ἀσβεστάδι, ἀσβεστίλα.

2) Κηλὶς ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἀσβέστης πετάχτηκε καὶ
μὲ γέμισε ἀσβεστίες Ἀθῆν. Συνών. ἀσβεσταριὰ 5.

ἀσβεστιάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστιάρ'ς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀσβεστάρης, ὁ ἰδ.

ἀσβεστίλα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσβεστιὰ 1, ὁ ἰδ., σύνηθ.: Μυρίζει ἀσβεστίλας Αἴγιν.

ἀσβεστίτικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ ἀσβέστου κατεσκευασμένος. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀσβεστένιος.

ἀσβεστόβεργα ἡ, Σίφν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βέργα.

Ράβδος διὰ τῆς ὁποίας τρίβεται ἡ ἄσβεστος ἐν δοχείῳ
πρὸς διάλυσιν.

ἀσβεστόβουρτσα ἡ, πολλαχ. ἀσβεστόβρουτσα ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βούρτσα.

Ψήκτρα χρήσιμος πρὸς ἐπίχρυσιν τῶν τοίχων δι' ἀσβε-
στώδους γαλακτώματος.

ἀσβεστόγαλα τό, ΒΚριμπᾶ Ἀμπέλ. 38 — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γάλα.

Γαλάκτωμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι.

ἀσβεστογῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γῆ.

Ἀσβεστώδης γῆ.

ἀσβεστόγλαστρα ἡ, Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γλάστρα.

Ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα γλάστρας εἰς τὸ ὁποῖον διαλύουν
τὴν ἄσβεστον.

ἀσβεστόγουβα ἡ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούβα.

Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος. Συνών. ἀσβε-
σταριὰ 2, ἀσβεστόγουρνα, ἀσβεστόλακκος.

ἀσβεστόγουρνα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστόγουρνα
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούρνα.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐπισι μέσ' 'ς τ'ν
ἀσβιστόγουρνα κὶ κἀκηι Ἀράχ.

ἀσβεστοκάμινο τό, ἀσβεστοκαμίνι Κέρκ. ἀσβε-
στοκάμινο σύνηθ. ἀσβιστουκάμ'νου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ καμίνι. Παρά Σομ. τύπ.
ἀσβεστοκάμινον.

Κάμινος ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος ἔνθ' ἀν.: Οἱ ἀσβε-
στάδες πάνε νὰ βάλουν φωτιά 'ς τ' ἀσβεστοκάμινο σύνηθ.
Συνών. χωρὺνοκάμινο.

ἀσβεστοκάρβουνο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κάρβουνο.

Μᾶζα ἐκ διαλελυμένου ἀσβέστου καὶ κόνεως γαιανθρά-
κων ξηραινομένη εἰς τὸν ἥλιον εἰς τεμάχια καὶ χρησιμεύ-
ουσα ὡς καύσιμος ὕλη: Βρῆκα λίγη καρβουνόσκονι κ' ἔκανα
κᾶνα δυὸ ἀσβεστοκάρβουνα.

ἀσβεστοκολιάζω Κρήτ. ἀσβεστοκολιῶ Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος.

Πάσχω ἐξ ἀσθeneίας καθ' ἣν τὰ περιττώματα γίνον-
ται λευκά ὡς ἀσβέστης, ἐπὶ πτηνῶν. Ἡ μετοχ. ἀσβεστοκο-
λιασμένος καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὑβριστικῶς.

ἀσβεστοκολιάρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἐνεκα ἀσθeneίας ἀφοδεύων περιττώματα λευκά, ἐπὶ
πτηνῶν: Ἀσμ.

Ἦλεα πῶς ἐγάπησες κινάνα δαλληκάρι,

κ' ἐγάπησες τὸ δεινὸν τὸν ἀσβεστοκολιάρι.

ἀσβεστοκόλιασμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστοκολιάζω.

Νόσος τῶν πτηνῶν καθ' ἣν ἀφοδεύουσι λευκά περι-
τώματα.

ἀσβεστοκορίτα ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοκαρούτα Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κορίτα.

Μέγα ξύλινον ἢ σιδηροῦν δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
σβήνεται ὁ ἀσβέστης καὶ δι' ὅπῃς διοχετεύεται εἰς τὸν
ἀσβεστόλακκον.

ἀσβεστόλακκος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λάκκος.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ.

ἀσβεστολίθαρο τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστουλίθαρον
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λιθάρι.

Λίθος ὁ ὁποῖος καιόμενος ἐν τῇ καμίνῳ γίνεται ἄσβε-
στος. Συνών. ἀσβεσταριὰ 3, ἀσβεστόπετρα 1.

ἀσβεστολιθιά ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λίθος.

Λίθοι λευκοὶ καὶ ἐλαφροὶ ὁμοιάζοντες μὲ ἄσβεστον:
Τὸ νταμάρι αὐτὸ εἶναι ὅλο ἀσβεστολιθιά.

ἀσβεστόνερο τό, σύνηθ. ἀσβιστόνερον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ νερό.

Τὸ διάλυμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι χρήσιμον καὶ ὡς φάρ-
μακον στυπτικὸν ἢ τονωτικὸν τῶν ὀστέων.

ἀσβεστόπετρα ἡ, πολλαχ. ἀσβιστόπιτρα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ πέτρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Σομ.

1) Ἀσβεστολίθαρο, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀσβεστώ-
δης γῆ Κάρπ.

ἀσβεστόσκονι ἡ, ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ σκόνι.

Κόνις ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος: Ποίημ.

Δὲ θέλω σάβανό μου ἀσβεστόσκονι,

δὲ θέλω γιὰ στεφάνι μ' ἀραχνιάσματα.

ἀσβεστοτενεκὲς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τενεκὲς.

Τὸ ἐκ λευκοσιδήρου δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμει-
γνύεται τὸ ὑδροξείδιον τοῦ ἀσβεστίου μεθ' ὕδατος πολ-
λαχ.: «Νὰ βγαίνουμε ἐλόγου μας, νοικοκυραῖοι καὶ νοι-

